

„Човек, како то гордо звучи!“

Максим Горки

ДИРЕКТОР ЗА СВА ВРЕМЕНА

Није то носталгија за прошлошћу, већ објективна слика времена у којем је Драгић Агатоновић живео и радио.

Долазио је у школу у 6³⁰h, по њему се могао и сат навити. Још издалека, са прозора школске зграде, назирао се обод његовог мрког шешира, или качкета. Кратке црне косе, уредан, крупан, дугих ногу и широких дланова. Лице му је било посуто ситним пегицама. Кратко подшишани бркови и живе, тамне очи, које су помно пратиле све што се дешава у школи, биле су препознатљив печат његовог лица.

Био је оштар на речима, вредан и предан у раду, способан педагог, врсни математичар и методичар. Своје младе колеге несебично је припремао за будући педагошки рад. Понекад је реаговао строго, али више родитељски, саветодавно.

Познавао је добро сваког ученика и породицу из које потиче, па је зато био од велике помоћи разредним старешинама око решавања одређених проблема, везаних за наставу или понашање ученика.

Пошто је по струци био математичар, волео је највише да посећује часове математике. Узимао би креду, преузимао час и са ученицима решавао проблемске задатке. Знао је напамет оцене из математике скоро свих ученика. Никада му није промакао ниједан неспоразум или проблем.

Сваки педаљ школског простора био је под његовим надзором. Сва наставна средства уредно су била сложена по ормарима, у шупи је увек лежао очишћен алат, чију је исправност редовно контролисао. Био је велики поборник друштвено-корисног рада, па је са својим колегама, родитељима и ученицима, редовно сређивао двориште и ентеријер школе. Саксије фикуса, које су красиле хол наше школе, биле су под његовим будним оком. Сваки лист и цвет био је његовом пажњом окупан.

Волео је књигу, па се зато трудио да сваке године обогати школску библиотеку новим насловима, пратио савремену методичку литературу и часописе и наручивао педагошке часописе за све врсте научних дисциплина. Обновио је школски намештај за библиотеку и остали простор, као и уредно контролисао његову исправност.

Са предузећем „ Електросрбија“ (касније „ Минел“), а које се налазило у насељу Колонија, имао је коректан професионални однос. Руководиоци погона I, II и III, помагали су му у раду, донацијом потребних средстава, или су слали своје раднике, који су у школи обављали одређене радове, везане за одржавање школске зграде. Најбољу сарадњу имао је са Цигом Јоксимовићем и Ђорђеом Поломчићем, чијим је залагањем школа од фабрике „ Минел“ добила агрегат за струју.

Драгић је добро познавао и приватни живот својих радника, и помагао им онда када им је та помоћ била најпотребнија.

Док је постојала кухиња у школи, имао је обичај да провери да ли је пециво добро печено и укусно. Обавезно је обезбеђивао ужину и топли напитац за ученике нижег социјалног статуса.

Сваког дана је обилазио издвојено одељење на Железничкој станици, у намери да помогне или обезбеди наставни и други материјал.

Јелке, које као чувари опасују двориште наше школе, посадио је са својим ученицима и колегама. Брижљиво је и зналачки одабирао у расаднику врсте четинара, ружа и ниског растиња, којима одговара овдашње станиште и клима. Док је школа била ограђена, двориште је обогатио мирисним ружама свих боја и ниским четинарима. Живе ограде је са домаром, Љубом, редовно поткресивао.

Сваки минут његовог присуства у школи био је испланиран. Нарочито је водио рачуна да зими у школи буде топло и да се ученицима и наставницима, за време великог одмора, обезбеди топли напитац.

Са великим ентузијазмом организовао је прославе Дана школе и друге пригодне свечаности. Био је прави домаћин, па су школу посећивале и колеге из других школа, као и представници општине и локалне заједнице.

Са свим директорима, вождовачких и других градских школа, имао је коректне сусрете и саветовања. Они су га сматрали меродавним да их представља на свим нивоима друштвено-политичког живота у граду Београду.

За њега су посебни догађаји били испраћање радника у пензију. Организовао би пригодну свечаност, обезбедио скромне поклоне и топло, искрено дружење. За раднике, ученике и колеге, које су са њим радиле и сарађивале, он ће вечно остати Директор Драгић.

1970. дренажа школског дворишта

директор Драгић и пионири

„ Човек, како то гордо звучи“!

Максим Горки

...Из сећања Мирјане Поломчић Драгаш, професора књижевности, која у школи ради

30 година

